

*Άλλες φοροῦν τὰ κόκκινα καὶ ἄλλες φοροῦν γαλάζια, γαλάζια καταγάλαζια, λογειοῦντ' ἀρχοντοποῦλλες

*Ηπ. β) Χονδρὸν μάλλινον ὕφασμα ἐγχώριον κυανοῦ χρώματος, ἐκ τοῦ ὁποίου γίνονται ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα ἐνδύματα *Ηπ. (Ζαγόρ.)

γαλαζοαίματος ἐπίθ. σύνηθ. γαλαζοαῖμος σύνηθ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ οὐσ. αἷμα. Τὸ γαλαζοαῖμος κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς.

Εἰρων. ἐκεῖνος εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὁποίου ῥέει αἷμα κυανοῦν, ὃ εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἀριστοκρατῆς: Γαλαζοαῖμος ἀριστοκρατία.

γαλαζοβαμμένος ἐπίθ. πολλαχ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ βαμμένος μετοχ. τοῦ ρ. βάφω.

*Ὁ βαμμένος μὲ χρῶμα κυανοῦν.

γαλαζοθώρητος ἐπίθ. ΙΠολέμ. Σπασμέν. μάρμαρ. 152.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. γαλάζιος καὶ θωρητός < θωρῶ.

*Ὁ φαινόμενος κυανοῦς: Ποίημ.

Ποῦ πάει καὶ ὅλο σηκώνεται ψηλὰ πρὸς τὰ γαλαζοθώρητα τὰ οὐράνια;

γαλαζοκίτρινος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαλαζοκίτρινους Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἄ.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. γαλάζιος καὶ κίτρινος.

Κυανοῦς καὶ κίτρινος.

γαλαζολούλουδο τό, ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 115.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ οὐσ. λουλούδι.

*Ανθος κυανοῦ χρώματος. Συνών. γαλανολούλουδο.

γαλαζόμαυρος ἐπίθ. ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιάν. 73—Λεξ. Δημητρ. Βλαστ. 348.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. γαλάζιος καὶ μαῦρος.

*Ὁ ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν ἀποκλίνον πρὸς τὸ μαῦρον ἐνθ' ἄν.: Οἱ ἄγριες βουρδουλγές τοῦ ἀγᾶ ζώνουν τὸ μελαχρινὸ κορμί του μὲ ζωνάρια γαλαζόμαυρα (ἐκ διηγ.) ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν.

γαλαζομμάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. γαλαζομμάτης Θήρ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάζιος, τοῦ οὐσ. μάτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

*Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς γαλανούς: *Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ γαλαζομμάτη! (πιστεύεται ὅτι οὗτος εἶναι κακὸς καὶ βάσκανος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαλανομμάτης.

γαλαζοντυμένος ἐπίθ. ΑΚαρκαβίτσ. Λόγ. πλώρ. 20.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ ντυμένος μετοχ. τοῦ ρ. ντύνω.

*Ὁ φέρων ἐνδυμασίαν κυανοῦ χρώματος. Συνών. γαλαζοφορεμένος, γαλανοφορεμένος.

γαλαζόπετρα ἡ, κοιν. γαλαζόπιτρα βόρ. ἰδιώμ. γαλαζγρόπετρα Κῶς.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

1) *Ὁ πολύτιμος λίθος κάλαῖς Λεξ. Βλαστ. 483 Δημητρ. 2) *Ὁ θεικὸς χαλκὸς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ διάλυμα, δι' οὗ ραντίζουν τὰς ἀμπέλους κατὰ τοῦ περονοσπόρου κοιν. Συνών. ἀλογολίθι, ἀλογόπετρα, μαβιά πέτρα, πέτρα, χαλκός. 3) *Ὁ σχιστόλιθος ΔΛουκοπ. Αἰτωλ. οἰκῆς. 41—Λεξ. Βλαστ. 481.

γαλαζοπράσινος ἐπίθ. σύνηθ.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. γαλάζιος καὶ πράσινος.

*Ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν καὶ πράσινον ἢ ὁ ὢν κυανοῦς καὶ πράσινος ἐνθ' ἄν.: Μάτια - νερὰ γαλαζοπράσινα. Χρῶμα γαλαζοπράσινο σύνηθ. Γαλαζοπράσινη καταχνιά ΑΚαρκαβίτσ. Λόγ. πλώρ. 71. || *Ἀσμ.

Χίλοι καὶ δγὼ τὸν πλάκωσαν, χίλοι καὶ δγὼ τὸν πιάγουν οὔλοι γαλαζοπράσινοι καὶ κοκκινσκομφᾶτοι

Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

γαλαζούδι τό, Θράκ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Τὸ φυτὸν βούγλωσσον.

γαλαζούλλα ἡ, ΠΒλαστοῦ *Αργ. 337 καὶ Λεξ. 477.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Φυτὸν τι μὲ γαλάζια ἄνθη.

γαλαζοφέρω ΠΜελισσιώτ. Θυμιούλ. 18.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ ρ. φέρω, δι' ὃ ἰδ. φέρνω.

*Ἐχω χρῶμα κυανοῦν: Ποίημ.

Τὴν ἀγαπῶ τὴ θάλασσα, ὅπου γαλαζοφέρει, γιὰτὶ καὶ ἡ ἀγάπη μου γαλάζια εἶν' ντυμένη.

γαλαζοφορεμένος ἐπίθ. Στερελλ. (Παρνασσ.) γαλαζοφορεμένος Στερελλ. (Παρνασσ.) γαλαζοφουριμένους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ φορεμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ.

1) Γαλαζοντυμένος, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Οὔλα τὰ κορίτσια τὰ εἶδα | μὲ τὰ γέλια μὲ τὰ χάρδια, μὲ γαλαζοφορεμένη | μῶχει τὴν καρδιά καημένη

Παρνασσ. 2) *Ἐκεῖνος ποῦ φορεῖ καλοπλυμένα καὶ καλολουλακισμένα ἐσώρουχα, καθαρὰ καὶ λευκὰ (κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ γάλα) Στερελλ. (Παρνασσ.)

γαλαζόχορτο τό, Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Τὸ φυτὸν εὐφόρβιον ἢ λαθυρίς (euphorbium lathyris).

γαλαζόχρυσος ἐπίθ. Σκῦρ.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. γαλάζιος καὶ χρυσός.

*Ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν χρυσίζον.

γαλαζόχρωμος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τοῦ οὐσ. χρῶμα.

*Ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν.

γαλάζωμα τό, Ίκαρ. Πελοπν. (Μεσσ.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 363.

*Ἐκ τοῦ ρ. γαλαζώνω.

1) Τὸ νὰ γίνῃ τις ὑποκύανος Λεξ. Αἰν. 2) Τὸ διὰ διαλύματος θεικοῦ χαλκοῦ ράντισμα Πελοπν. (Μεσσ.)

γαλαζώνω *Ηπ. Ίκαρ. Πελοπν. (*Ανδροῦς. Μεσσ.) κ. ἄ.—ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 6—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 348. γαλαζώνου Μακεδ. (Σίτοβ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γαλαζιώνω ΜΦιλήντ. Θρῶλ. 15.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος.

1) Φαίνομαι κυανοῦς ΚΧρηστομ. ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀπλώσῃ ἓνα δγὼ ρουχαλάκια... ποῦ γαλάζωναν ἀπ' τὸ λουλάκι ἀπάνω'ς τὸ σκοινί. β) Λαμβάνω χρῶμα ὑποκύανον ἀποκλίνον πρὸς τὸ μέλαν *Ηπ. Μακεδ. (Σίτοβ.) Στερελλ. (Παρνασσ.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Γαλάζωσαν τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὸ κρύο Λεξ. Αἰν. || *Ἀσμ.

Τώρα νυχτώνουν τὰ -ι- βουνὰ κ' οἱ κάμποι γαλαζώνουν
Σίτοβ.
Βάζει φωτιά 'ς τὴν καλαμιά καὶ γαλαζώνει ὁ τόπος
"Ηπ. Συνών. γαλαζγίζω. 2) Προσδίδω χρώμα κυαν-
νοῦν ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.
"Εσκασ' ὁ ἥλιος, χύθηκε 'πάν' ἀπ' τὰ κορφοβούνια,
γαλάζωσε τὸν οὐρανὸ καὶ χρώσωσε τὰ γνέφη.
Συνών. γαλαζγίζω, γαλαζεύω, γαλανιάζω 1β. β)
Περνῶ ἀπὸ τὸ λουλάκι, λουλακιάζω Στερελλ. (Παρ-
νασσ.): Γαλαζωμένα ροῦχα. 3) Ραντίζω μὲ διάλυμα
θειικοῦ χαλκοῦ Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μεσσ.): Γαλαζώνω
τ' ἀδέλι Ἀνδροῦς.

γαλαζωπίζω Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλαζωπός.

Ἐχω χρώμα κυανοῦν: Ἄσμ.

Τῇ θάλασσα τὴν ἀγαπῶ, γιατί γαλαζωπίζει
κ' ἐμένα ἡ ἀγάπη μου βαθρὰ νερὰ ἀρμενίζει.

γαλαζωπός ἐπίθ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωπός.

Ὁ ἔχων χρώμα ὑποκύανον.

γαλαθέας ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ.) Θηλ. γα-
λαθέα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλαθηνός δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ
ὡς παραγωγικῆς καταλ. νομισθέντος -ηνός διὰ τοῦ
-έας καταλ. κατ' ἐξοχὴν δηλούσης τὸν ἔχοντα ἐν πλη-
σιονῇ τὸ ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου δηλούμενον.

Γαλαθηνός 1, ὁ ἰδ.

γαλαθηνός ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) γαλαθ'νός Μακεδ.
λιγαθηνός Εὐβ. (Κύμ.) λιγαθ'νός Εὐβ. ("Ακρ. Ψαχν.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ.) λιγάθηνος Κέρκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γαλαθηνός. Τὸ λιγαθηνός ἐκ τοῦ
μεταβατικοῦ κατ' ἀναγραμματισμὸν τύπου λαγαθηνός.

1) Ὁ ἔτι θηλάζων Μακεδ. Πόντ. (Κερασ.). Ἡ σημ.
καὶ ἀρχ. Συνών. γαλαθέας. 2) Μεταφ. α) Ἰσ-
χνός, λεπτοφυής Εὐβ. (Κύμ.) Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ.):
Ἀνθρῶπος λιγάθηνος Κέρκ. Λιγαθ'νὴ γ'ναῖκα Αἰτωλ.
β) Εὐθραυστος Κέρκ.: Λιγάθηνα ἀμύδαλα - ξύλα κττ.

γαλακάρα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Ἡ παρέχουσα ἄφθονον γάλα: Ἡ γίδα μας εἶναι γα-
λακάρα, βγάζει μιὰ κανάτα τὴν ἀρμεκχιά. Ἐχει μιὰ γυ-
ναῖκα γαλακάρα καὶ θ' ἀναστήσῃ καὶ τὰ δύο παιδιά.

***γαλακάρης** ὁ, Θηλ. γαλακαρῆς Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρης.

Ἡ θηλάζουσα γυνή.

γάλακας ὁ, Χίος (Καλαμ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαλάκι (I).

Ὁ καυλὸς τοῦ κρομμύου.

γαλάκι (I) τό, Χίος.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ πρὸς φύτευσιν κρόμμυον.

γαλάκι (II) τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γάλα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Μικρὰ ποσότης γάλακτος: Ἄσμ.

Γάλα γαλάκι | νὰ φάῃ τὸ ἀρνάκι
(λέγεται πρὸς τὰ μικρὰ παιδιά, ὅταν τοὺς δίδουν νὰ πι-
οῦν γάλα).

γαλακιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι.

Ἐπὶ τοῦ σίτου, ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω.

***γαλακιάρις** ἐπίθ. Θηλ. γαλακιάρα Πελοπν. (Λα-
κων.) Οὐδ. γαλακιάρικο Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

1) Γαλακτοφόρος: Γαλακιάρα γίδα - προβάτα. 2) Ὁ
ἔτι θηλάζων: Γαλακιάρικο κατσίκι. 3) Μεταφ. ὁ μὴ ρω-
μαλέος, καχεκτικός.

***γαλακοζοχός** ὁ, γαλακοκιοχός Πελοπν. (Μάν.)

Εἶδος χόρτου ἐδωδίου ἐκχέοντος κατὰ τὴν κοπὴν τῆς
ρίζης γαλακτώδη ὁπὸν.

***γαλακοπρόβατο** τό, γαλακοπρόβατο Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαλάκι καὶ πρόβατο.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίου, τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα κοπτό-
μενα ἐκχέουν γαλακτώδη ὁπὸν.

***γαλακοχοιρινῆ** ἡ, γαλακοχιουρινῆ Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαλάκι καὶ χοιρινῆ.

Χόρτον τι ἐκχέον γαλακτώδη ὁπὸν καὶ διδόμενον ὡς
τροφή εἰς τοὺς χοίρους.

γαλάκωμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαλακώνω.

Ἡ γλύκα τοῦ ὕπνου.

γαλακώνω Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παρα-
μύθ. 4 καὶ 12.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι.

I) Παράγω, κατεβάζω γάλα εἰς τοὺς μαστοὺς Πελοπν.
(Μάν.): Τὰ πρόβατα γαλακώσασι (οἱ μαστοὶ τοὺς ἔχουν
γάλα, ἄρα πλησιάζουν νὰ γεννήσουν). II) Μὲ καταλαμ-
βάνει γλυκεῖα διάθεσις πρὸς ὕπνον (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ
καταλαμβάνομαι ὑπὸ νάρκης ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς πο-
ταμίους ἰχθύς, οἱ ὅποιοι ναρκώνονται, ὅταν τοὺς ρίξουν
χόρτον, τοῦ ὁποῖου ὁ γαλακτώδης ὁπὸς ἔχει τοιαύτην ἐπί-
δρασιν ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.: Μ' ἔπαιρν' ὁ ὕπνος, γαλά-
κωσαν τὰ μάτια μου, χωνόμουν ἀποκάτου ἀπὸ τὴ βελέντζα,
ἔνθ' ἄν. 4 Γαλακωμένα μάτια ἔνθ' ἄν. 12.

γαλανάδα (I) ἡ, Κεφαλλ.—ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξο-
λοθρ. 305—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 348.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλανός (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άδα (I).

Ἡ ιδιότης τοῦ γαλανοῦ, τὸ γαλανὸν χρώμα ἔνθ' ἄν.:
Τῇ γαλανάδῃ τῆς λίμνης ΑΤανάγρ. ἔνθ' ἄν.

γαλανάδα (II) ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλανός (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άδα (I).

1) Λευκότης: Γαλανάδα ὁ κόσμος ἀπὸ τὴ χιονιά! Συ-
νών. γαλανισμός 1. 2) Πελιδνότης, ὠχρότης. Συνών.
γαλανισμός 2.

γαλανεῖς ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. γαλανέας παρὰ τὸ γαλανός

